

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce **J. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o starobní důchod, o žalobě žalobce do rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 1. 9. 2011 č. j. X, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 1. 9. 2011 č. j. X se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmětem žaloby soudem projednané se stalo rozhodnutí správního orgánu (žalované) označené ve výroku. Uvedeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí č. j. X ze dne 13. 4. 2011 tak, že podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZDP), že žalobci přiznala od 2. 7. 2011 starobní důchod ve výši 12.062,-Kč měsíčně.

V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí shrnula, že k žádosti žalobce přiznala Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen ČSSZ) žalobci od 2. 7. 2011 starobní důchod podle shora uvedeného ustanovení ZDP a to ve výši 11.992,-Kč. V

námítkách uplatněných dne 10. 5. 2011 žalobce sporoval tři okruhy, v nichž spatřoval pochybení žalované při stanovení výše dávky: a) nezapočtení brigád u Pozemích staveb Hradec Králové v letech 1986 – 1989, k čemuž doložil evidenční listy s potvrzenou výší výdělku, b) sporné období od 1. 9. 2004 do 1. 7. 2006, kdy existoval souběh činnosti OSVČ a pracovní poměr žalobce u CZECH TRADING s.r.o. Rychnov nad Kněžnou – v tomto bodě požadoval žalobce zápočet neproplacených příjmů od dané organizace a c) zápočet všech dob zaměstnání vykonávaných žalobcem od 2. 11. 1971 do 31. 7. 1993 v pracovním poměru u zaměstnavatele Českomoravského průmyslu kamene a to ve II. pracovní kategorii.

Žalovaná plně vyhověla námitce sub a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, provedla nový výpočet výše starobního důchodu s přihlédnutím k nově doloženému důkazu, způsob výpočtu popsala v rozhodnutí o námítkách s tím, že k 2. 7. 2011 žalobci náleží starobní důchod ve výši 12.062,-Kč.

K námitce sub b) objasnila, že příjmy žalobcem dosahované v období jím namítaném byly příjmy na základě dohody o provedení práce a nikoli příjmy z pracovního poměru. S odkazem na ust. § 5 odst. 1 písm. e) ZDP upozornila, že žalobce tak nebyl účasten na pojištění, a proto se nemohlo jednat o souběh příjmů z výdělečné činnosti OSVČ a z pracovního poměru.

Nedůvodnou shledala žalovaná rovněž námitku sub c) s tím, že v doložených důkazech (evidenčních listech důchodového pojištění, dále ELDP) nebyla doba žalobcem vytýkaná vyznačena ve výhodnější pracovní kategorii. Zdůraznila, že údaje na těchto ELDP žalobce vždy osobně podepsal. Vyzdvihla, že žalobcem namítaná doba od 2. 11. 1971 do 31. 7. 1993, kdy byl v pracovním poměru u Českomoravského průmyslu kamene, byla zaměstnavatelem na ELDP převážně zařazena do III. pracovní kategorie. Zaměstnání potvrzené ve II. pracovní kategorii v době od 1. 1. 1987 do 31. 12. 1991 bylo při výpočtu dávky zohledněno.

V následně podané žalobě vyslovil žalobce pochybnosti o správnosti rozhodnutí a žalované vytýkal neúplné zjištění skutkového stavu věci. Připustil právně formální postup při zápisu údajů do ELDP, nicméně poukázal na odlišnou realitu v praxi jako takové. Dále uvedl, že bývalého zaměstnavatele o úpravu pracovní kategorie žádal a v souvislosti s tím mu bylo uloženo prokázat, že alespoň 75% fondu jím vykonávané pracovní doby je pokryto pracemi v místech zařazených do II. pracovní kategorie. Případné podklady na podporu jeho tvrzení byly v souladu se zákonem skartovány.

V žalobě následně popsal průběh svého zaměstnání u zaměstnavatele Českomoravský průmysl kamene, n. p., Hradec Králové v době od 2. 11. 1971 do 31. 7. 1993. Nejprve pracoval jako údržbář, kdy se jednalo o dělnickou profesi v lomu přímo zařazenou mezi práce ve II. pracovní kategorii (odkázal na položku 02 119 01 II Provozní zámečník v Resortním seznamu zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie, dále jen Seznamu, který byl vydán jako příloha k Výnosu ministerstva stavebnictví České socialistické republiky č. 1/1983). Od 1. 1. 1981 po získání nezbytné odborné kvalifikace začal vykonávat

funkci samostatného revizního technika zdvihadel (číslo funkce v pracovní smlouvě 353 a odpovídá položce 01 33 01 IA Samostatný revizní technik zdvihadel v Seznamu). Ke dni 5. 12. 1984 byl navíc jmenován technikem pro strojní těžební zařízení v dole. Zdůraznil, že navíc od roku 1981 až do skončení pracovního poměru vykonával stále stejnou práci, a proto je nepochopitelné, aby stále táž činnost byla zařazena do II. pracovní kategorie pouze v letech 1987 -1991. Díky absenci dalších písemných podkladů proto navrhnul na podporu svých tvrzení výslech svědků, bývalých spolupracovníků či nadřízených. Rovněž poukázal na zák. č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií, který nabyl účinnosti od 1. 6. 1996 a zejména pak na obsah § 14 odst. 1, odst. 3 a odst. 5 zák. č. 100/1988 Sb., ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1995. Závěrem vyslovil přesvědčení, že jím navrhované důkazy podporují oprávněnost jeho požadavku na zařazení jím vykonávaného zaměstnání do II. pracovní kategorie od roku 1971 do doby ukončení jeho pracovního poměru. Trval na zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci této k dalšímu řízení.

Žalovaná reagovala vyjádření s datem 8. listopadu 2011. Připomněla, že při vykazování počtu dnů odpracovaných ve zvýhodněné pracovní kategorii v určitých profesích, bylo rozhodující kolik procent z celkového fondu pracovní doby pracovník trávil pracemi zařazenými v takové pracovní kategorii. Pokud vykonávaná práce nezabírala převážnou část pracovní doby, nemohla být pro účely důchodového pojištění vykazována ve zvýhodněné kategorii. Pokud se žalobci tuto skutečnost podaří prokázat, bude žalovaná připravena ke zhodnocení namítané doby ve II. pracovní kategorii. Současně vyslovila názor, že pravděpodobně takovýto zápočet výši důchodu neovlivní. V případě opačném navrhla zamítnutí žaloby.

Dle ust. § 75 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Krajský soud o žalobě rozhodoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž vycházel jak z informací uvedených v žalobě včetně listinných důkazů žalobcem předložených, tak z obsahu správního spisu a zohlednil obsah svědeckých výpovědí svědků slyšených při jednání soudu.

Z listin žalobcem předložených je v souvislosti s případem žalobce zásadní jeho žádost ze dne 18. 7. 1984 adresovaná zaměstnavateli, ve které se domáhá uznání jím vykonávaného zaměstnání ve výhodnější, tedy II. pracovní kategorii a to již od 1. 11. 1971. V odpovědi datované dnem 16. 10. 1984 zaměstnavatel oznámil, že k přeřazení do výhodnější pracovní kategorie může dojít poté, kdy žalobce bude schopen prokazatelně dokumentovat skutečnost, že na provozovnách tráví alespoň 75% celkového fondu pracovní doby. Žalobce doložil první pracovní smlouvu uzavřenou mezi ním a bývalým zaměstnavatelem dne 4. 11. 1971 z níž vyplývá, že žalobce nastoupil od 2. 11. 1971 jako údržbář na provozovnu 305 v Prosetíně. Na základě další pracovní smlouvy uzavřené dne 15. 12. 1980 byl žalobce zařazen na funkci revizního technika zdvihadel s místem výkonu práce podnikové ředitelství v Hradci Králové. Následně byl od 1. 1. 1985 jmenován „Technikem pro strojní těžební

zařízení v dole“. Jeho pracovní poměr byl ukončen výpovědí z důvodu nadbytečnosti dnem 31. 7. 1993. Výkon své činnosti žalobce dokladoval kopiemi „zápisů o opakovaných zkouškách zdvihadla ČSN 270 142“ z průběhu let 1982 – 1985 vykonaných na jednotlivých provozovnách bývalého zaměstnavatele. Z listinných důkazů rovněž předložil výňatek z Resortního seznamu zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie. V něm odkázal na položku 02 119 01 II – provozní zámečnick 22-0-55 a na položku 01 33 01 IA – samostatný revizní technik zdvihadel 353.

Při jednání soudu žalobce objasnil, že v listopadu 1971 nastoupil do dělnické profese, ve které vykonával práci v lomu na těžbu a zpracování žuly s nebezpečím hluku, silikózy a případných dalších potencionálních nemocí z povolání, tedy zaměstnání odpovídající zařazení do II. pracovní kategorie. Pracoval zde jako dělník údržbář, všichni zaměstnanci byli díky rizikovému pracovišti zařazeni do II. pracovní kategorie a všichni kameníci pak do I. pracovní kategorie. Od 1. 1. 1981 až do ukončení pracovního poměru vykonával funkci revizního technika. Důvod, pro který bylo jím vykonávané zaměstnání, jehož charakter byl stále stejný, zařazeno do II. pracovní kategorie toliko v letech 1987 – 1991 mu znám nebyl. Tvrdil, že zaměstnavatel požadoval vyplňování výkazů, ze kterých bylo zřejmé, že mimo podnik v Hradci Králové trávil na podnikových provozech minimálně 75% fondu pracovní doby. Připustil, že po neuspokojující odpovědi zaměstnavatele na jeho požadavek zařadit jím vykonávané zaměstnání do II. pracovní kategorie další kroky nepodniknul (viz. obsah předchozího odstavce). Nebyl schopen vysvětlit důvody, pro které podepisoval ELDZ s tím vědomím, že výkon jeho činnosti je zaměstnavatelem zařazován pouze do III. pracovní kategorie. Hájil se tím, že má k dispozici své osobní záznamy, kalendáře, z nichž je evidentní, že na podniku v Hradci Králové trávil tak jeden den v měsíci, ostatní práci odváděl při revizích na jednotlivých provozech. Kromě revizí prováděl na provozovnách rovněž školení v oblasti zvedacích zařízení pro jeřábníky a vazače břemen.

Následně krajský soud při hodnocení důvodnosti podané žaloby disponoval svědeckými výpověďmi tří svědků, Ing. J. K., Ing. K. D. a svědka J. S.. Posledně jmenovaný uvedl, že na provozovnu v Prosetíně nastoupil v roce 1977. Žalobce zde vykonával údržbu veškerých technických zařízení v lomu, tedy dopravních prostředků, jeřábů, lanovky i drobného nářadí. Tuto činnost vykonával až do svého odchodu do Hradce Králové. Potvrdil, že žalobce se při výkonu své práce musel zdržovat po převážnou část pracovní doby přímo v lomu, neboť lom měl toliko jednoho údržbáře, ale mnoho různé techniky. Žalobce měl rovněž v úmyslu navrhnout výslech svědka M. L., který v době žalobcova nástupu do lomu v Prosetíně tam již působil jako kameník. Posléze připustil, že svědek by v zásadě potvrdil fakta přednesená J. S..

Svědka Ing. K. D. uvedl, že do podniku v Hradci Králové nastoupil v roce 1984 jako vedoucí odbytu, posléze byl jmenován výrobně-obchodním náměstkem, tedy statutárním zástupcem. Oddělení revizních techniků bylo v počtu

cca 5 osob a jeho struktura byla neměnná od založení podniku v roce 1966 až do ukončení svědkovy funkce v roce 1991. Potvrdil, že otázka zařazení pracovníků v podniku byla neustálým problémem, podnik spadal pod tehdejší ministerstvo stavebnictví a jeho zaměstnanci byli zejména vůči horníkům neustále znevýhodňováni co se týče zařazování do pracovních kategorií. Na podniku mělo tuto problematiku na starost kádrové oddělení, svědek byl proto s danými problémy obeznámen převážně z doslechu. Pokud podepsal reakci ze dne 16. 10. 1984 jako odpověď na požadavek žalobce, jistě byla vypracována právě kádrovým oddělením. S určitostí potvrdil, neboť revizní technici měli kanceláře naproti kanceláři svědka, že tito trávili rozhodnou část pracovního týdne mimo podnik a to na pracovištích, z nichž se v převážné míře jednalo o lomy. Zařazení žalobcova zaměstnání do II. pracovní kategorie od roku 1987 bylo zřejmě „výhrou nad metodickou válkou s ministerstvem stavebnictví“, přestože žalobce i před rokem 1987 vykonával obsahově zcela shodnou práci jako v roce 1987 a roky následující.

Svědek Ing. J. K. uvedl, že do n. p. Českomoravský průmysl kamene nastoupil již v roce 1974. Osobně z titulu svých postupně rostoucích funkcí se do kontaktu se žalobcem nedostal, nicméně na základě svých odborných znalostí a zkušeností potvrdil, že revizní technici pobývali v průběhu téměř celého měsíce mimo budovu ředitelství. Žalobce prováděl revize na provozovnách, resp. pracovištích, která byla zařazena do II. i do III. kategorie, leč míst nezařazených do II. kategorie mohlo být kolem 10%. Důvody, pro které nebylo žalobcem vykonávané zaměstnání zařazeno před rokem 1987 do II. pracovní kategorie nevěděl. V roce 1991 byl podnik privatizován, jeho majitelé zřejmě neměli s touto problematikou potřebné zkušenosti, a proto došlo k opětovnému „nezařazení“ práce revizního technika do II. pracovní kategorie.

Krajský soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav a při svém rozhodování vycházel jak z důkazů, kterými disponovala žalovaná, tak z důkazů předložených žalobcem a při svých úvahách se opřel rovněž o výpovědi slyšených svědků.

Předně je namístě zdůraznit, že jedinou žalobní námitkou po proběhlém námitkovém řízení zůstalo přesvědčení žalobce v tom směru, že zaměstnání jím vykonávané u Českomoravského průmyslu kamene, n. p. v období od 2. 11. 1971 do 31. 7. 1993 mělo být žalovanou v celém tomto období posouzeno jako zaměstnání vykonávané ve II. pracovní kategorii. Fakticky byla výhodnější pracovní kategorie zohledněna pouze v období let 1987 – 1991, neboť výkon zaměstnání v preferované pracovní kategorii v této době potvrdil na ELDP samotný zaměstnavatel žalobce.

Žalobce následně zcela správně odkázal na právní úpravu řešící problematiku pracovních kategorií v tom směru, že před 1. 1. 1996 (nabytí účinnosti zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění) byly nároky z důchodové pojištění (zabezpečení) upraveny zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Dále nároky plynoucí z výkonu zaměstnání zařazených do výhodnější pracovní kategorie upravoval zák. č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních

kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení. Níže tak následuje rekapitulace právní úpravy bezprostředně se vztahující na řešený problém.

Podle § 14 odst. 1 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1995 „*jsou zaměstnání pro účely důchodového zabezpečení zařazena do 31. prosince 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie jsou uvedena v resortních seznamech zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patří zaměstnání, která nejsou zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie.*“

Podle odst. 3 téhož § „*jsou do II. pracovní kategorie zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce, při kterých jsou pracující*

- a) velmi významně obtěžováni látkami, prostředím nebo pracovními postupy, takže po dlouholetém výkonu těchto prací vznikají trvalé škody na jejich zdraví,*
- b) obtěžováni látkami, prostředím nebo pracovními postupy, i když k trvalým škodám na jejich zdraví dochází jen výjimečně, jestliže se tyto práce vyznačují trvalou a nadměrnou namáhavostí nebo trvalým a nadměrným nebezpečím úrazu, které zpravidla nelze ovlivnit technickými opatřeními,*
- c) pověřeni činností v zahraničí obtěžováni nepříznivými pracovními a životními podmínkami v tropických nebo jinak zdravotně obtížných oblastech.*“

V § 14 odst. 5 citovaného zákona se „*jako doba zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie za dobu před 1. lednem 1993 započítává doba výkonu práce podle popisu pracovní činnosti uvedeného v příslušném resortním seznamu a další doby za podmínek a v rozsahu stanovených v předpisech platných před 1. červnem 1992; organizace pro tyto účely vedou příslušnou evidenci. Pro zápočet náhradních dob a dob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, jako dob zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie do 31. prosince 1992 se nevyžaduje návrat do zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie, pokud tyto doby ke dni 31. prosince 1992 trvají.*“

Konečně pak dle § 15 téhož předpisu se „*zaměstnání vykonávané po 31. prosinci 1992 se pro účely důchodového zabezpečení považuje za zaměstnání III. pracovní kategorie.*“

Krajský soud je přesvědčen o důvodnosti podané žaloby a plně akceptuje argumentaci žalobce, kterou dotyčný oprávněnost svého nároku podložil. Za situace, kdy nelze tvrzený nárok jednoznačně prokázat listinnými důkazy, protože absentují či případně – jako v souzené věci – byly v souladu se zákonem skartovány - je zcela přípustné a v soudní praxi obvyklé, že se lze opřít rovněž o výpovědi svědků. Krajský soud měl jednoznačně za prokázané, že žalobce od roku 1971 do ukončení pracovního poměru z důvodu nadbytečnosti dnem 31. 7. 1993 pracoval u jediného

zaměstnavatele. Obsah a charakter jeho pracovního zařazení vyplývá jednak z jím doložených pracovních smluv a především se soudu dostalo podrobného popisu od slyšených svědků, kteří žalobce osobně znali a buď s ním přímo spolupracovali či byli jeho nadřízenými, tedy osobami z titulu své funkce obeznámenými s charakterem a obsahem žalobcovy pracovní činnosti. Obsah svědectví uvedených osob soud zaznamenal již výše v odůvodnění. Každopádně se v něm podává, že pracovní činnost vykonávaná žalobcem od jeho nástupu do pracovního poměru až do jeho ukončení byla v zásadě obdobná, působil jako dělník a posléze jako revizní technik na pracovištích, která vykazovala rysy činnosti zařazené do II. pracovní kategorie a to v rozsahu požadovaném v ust. § 14 odst. 3 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1995, jak potvrdil svědek J. S. z provozovny Prosetín, kam žalobce v roce 1971 nastoupil a následně za dobu působení žalobce v Hradci Králové svědkové Ing. K. D. a Ing. J. K..

Na podporu oprávněnosti požadavku žalobce ovšem jednoznačně svědčí skutečnost, že jím vykonávaná činnost byla v letech 1987 – 1991 do II. pracovní kategorie zařazena a jeho zaměstnavatelem potvrzena na ELDP. Samotný žalobce ostatně uplatnil pochybnosti o správnosti zařazení jím vykonávaného zaměstnání v roce 1984 (viz. korespondence s vedením podniku), nicméně – jak při jednání připustil – nebyl posléze důsledný a svůj požadavek dále neřešil. Z výpovědi svědků Ing. D. vyplynulo, že o problémech s odpovídajícím zařazením pracovníků do kategorií byl obeznámen, jejich podnik měl v tomto směru problémy s nadřízeným ministerstvem, když v rozhodné době byla výrazně preferována v otázce kategorií zaměstnání hornická. Ze skutečností v tomto rozhodnutí zaznamenaných nemůže krajský soud přijmout jiný závěr, nežli ten, který je tvrzen žalobou – a to sice, že žalobce po celou dobu svého pracovního poměru vykonával zaměstnání, jehož obsah a charakter odpovídal zaměstnání zařazenému do II. pracovní kategorie (odkaz na příslušný rezortní seznam) a to v časovém rozsahu vyžadovaném v ust. § 14 odst. 3 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1995. Této úvaze soudu koresponduje rovněž zjištění, že v letech 1987 – 1991, ačkoli žalobce vykonával stále tutéž funkci a obsahově stejné zaměstnání, bylo toto do II. pracovní kategorie oficiálně zařazeno. Důvod, pro který se tak nestalo po roce 1991 a který vysvětlil svědek Ing. Komárek je rovněž logický a soudem akceptovatelný. Krajský soud sice žalobci vytýká určitou nedůslednost při řešení dané otázky, když zaměstnavatele se svým požadavkem oslovil, leč dále se o svá práva nebral, nicméně je současně hluboce přesvědčen o tom, že případné meziresortní půtky či nedůslednost kompetentních orgánů, jak uvedl jeden ze svědků, nemohou negativním způsobem dopadnout na oprávněné nároky žalobce. Je zcela nekonceptní a logicky nevysvětlitelné, aby žalobcem obsahově i charakterově stejné vykonávané zaměstnání bylo (v době, která takovéto postupy upravovala) zařazováno do výhodnější kategorie dle momentální liknavosti kompetentních orgánů. Takovýto postoj nese znaky libovůle a popírá oprávněné očekávaná žalobce.

Krajský soud je proto přesvědčen, že žalovaná nezjistila v potřebném rozsahu skutkový stav tak, aby mohla o žádosti žalobce řádně rozhodnout. Soud dospěl k závěru, že požadavek žalobce vůči žalované, tedy zohlednění výkonu zaměstnání ve II. pracovní kategorii pro výpočet důchodu je důvodný. Žalobní námitky shledal soud oprávněnými a přezkoumávané rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. Žalovaná o nároku žalobce opět rozhodne a zohlední výsledky dokazování provedené krajským soudem (§ 78 odst. 6 s.ř.s.). Žalovaná bude vycházet ze závěru krajského soudu v tom směru, že žalobce vykonával zaměstnání, které mělo být zařazeno do II. pracovní kategorie od 1. 11. 1971 do 31. 12. 1992. S ohledem na znění § 15 zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1995, nelze ve výhodnější pracovní kategorii započítat žalobcem požadované odpracované měsíce roku 1993 až do ukončení jeho pracovního poměru v organizaci ke dni 31. 7. 1993.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval, stejně tak i soudem slyšení svědkové. Krajský soud tak nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 12. září 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně